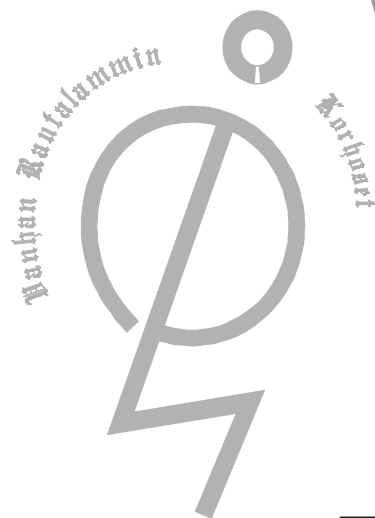
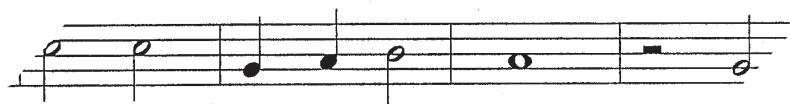

Vanha Tuomas

Tain pi - don kau - nis - tuk - sex
Waan mil - lä us - kal - luk - se
Jol - lei ru - ko - uk - sil -
Että Her - ra lep - pyi - se

wiet - tä - mään tä - mä het - ki
me nii - den ty - kö käymm,
me - noil - la toi - mel li - sill,
kat - zoi - si mei - dän pääl - le

hu - vi - tuk - sex,
huo - ka - uk - sell
käy - tök - sil - lä
huo - ka uk

11. usk 2003

Sisällys

Puheenjohtajan palsta	3
Vihta-Paavon kolme hengellistä virttä	4
Hää-Weisu	8
Sukuseuran tuotteita	9
Korhosista kirjoitettua	10
Kerkonjoensuu verkossa	11
Posliininmaalauksena harrastuksena	12
Tervetuloa Rautalamille	13
Minna Vanhamäki palveluksessanne	14
Taittäjän terveiset	14
Korholan tilan aarrenäyttely	15
Sihteerin terveiset	16

Sukuseuran kotisivu

<http://www.genealogia.fi/sukus/korhonen/>

Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseura ry

Suvun esi-isän, Tuomas Korhosen, puumerkki vuodelta 1776

Sukuseuran historia

Sukuseuranosto

Lähteminen sukuseuran jäseneksi

Sukunimi muutokset

Sukunimet ja sukukokoukset

Suvun muuttoliikkeet

Suvun tiedotuslehti Wanha Tuomas

Sukuseuran silloin

Sukuneuvosto

Markus Korhonen (puheenjohtaja ja rah.hoitaja)

Ukkolantie 130, 72330 Tiitilänkylä

Puh. 017-648840

Sähköposti: a-e.saikku@pp.inet.fi

Ilkka Korhonen (varapj.)

Porintie 2 H. 103, 00350 Helsinki

Puh. 09-5061275

Sähköposti: Ilkka.Korhonen@sota-arkisto.fi

Ritva Tikkanen (sihteeri)

Asematie 14, 71800 Siilinjärvi

Puh. 017-4621217, 040-5254416

Sähköposti: tetikkanen@raketti.net

Armas Korhonen

Oitintie 8, 41370 Kuusa

Puh. 014-838425

Hannu Korhonen

Kelotie 3, 16300 Orimattila

Puh. 03-7772777

Sähköposti: Hannu.Korhonen@edu.orimattila.fi

Jukka Korhonen

Pulkkaniementie 270, 72210 Tervo

Puh. 017-499371, 0500-766601

Sähköposti: jukka.korhonen@tervo.fi

Kaisa Siikki

Konnevedentie 1786, 41550 Hannula

Puh. 014-847172

Sähköposti: eero.siikki@sci.fi

Wanha Tuomas 2003

Julkaisija:

Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseura ry

Osoite:

Asematie 14, 71800 Siilinjärvi

Toimitus:

vastaava päätoimittaja Markus Korhonen

päätoimittaja Minna Vanhamäki, Hannu Korhonen, Sini-Marja Korhonen

Taitto:

Hannu Korhonen

Painotyö:

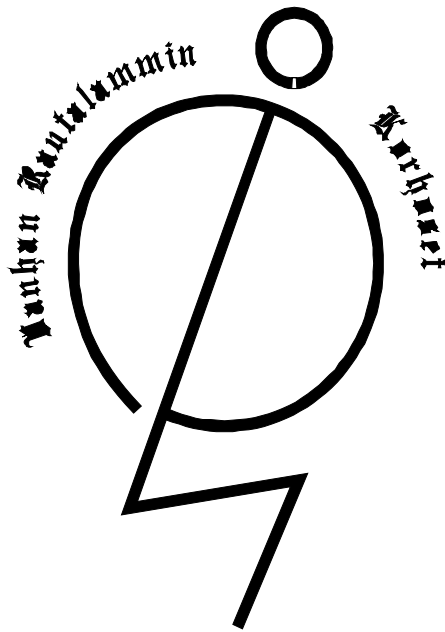
Domus-Offset Oy, Tampere

Hyvät sukuseuramme jäsenet

Jälleen on ajan ratas pyörähtänyt ja siirtänyt meidät elämään vuotta 2003 ajanlaskumme alusta. Sukuseuramme toiminnassa elämme välivuotta ilman suurempia tapahtumia. Vuosi 2003 onkin sitten sikäli merkityksellinen, että silloin tulee kuluneeksi 50 vuotta seuramme rekisteröinnistä yhdistysrekisteriin.

Tuota tapahtumaa voimme juhlistaa yhdessä kokoontuessamme jälleen yhteiseen sukukokoukseen Rautalammille kesällä 2004. Siellä on tarkoitus julkaista sukuseuran historiikki, jota Ilkka Korhonen kokoaa. Tekeillä on myös muistomerkki kantaisämme Tuomas Korhosen asuinsijoille Rautalammin Vesterilänkylälle. Se paljastetaan sukujuhlien yhteydessä.

Rekisterivirastossa on hyväksytty sukuseuramme uusitut säännöt. Niiden mukaisesti sukukokous valitsee Rautalammin keskuudestaan 'suvun päämiehen', jonka vanhojen sääntöjen mukaan on valinnut sukuneuvosto keskuudestaan. Seuran jäsenillä on näin demokraat-

tinen mahdollisuus vaikuttaa entistä paremmin seuran toimintaan. Kuten Vesanolla päätettiin, pidetään sukukokous jo lauantaina. Sunnuntain sukukokouksessa on ollut vähän osanottajia, koska sukujuhla pyrkii venymään. Toivottavasti lauantai ilta on parempi ajankohta. Kuten ennenkin sukukokouksessa palkitaan paras sukuneuvostolle saapunut sukuselvytys.

Lehtemme julkaisu-toimikuntaa on uudistettu. Päätoimittajana toimii Minna Vanhamäki, kuten lehdestä ilmenee. Lisäksi lehden toimituskuntaan kuuluu Sini-Marja Korhonen. Taiton ja painatuksen hoitaa Hannu Korhonen,

kuten ennenkin, ja vastavana päätoimittajana toimii allekirjoittanut, mikäli sellaista tarvitaan. Seuran kotisivua on kehitetty, ja se pyritään pitämään ajan tasalla. Sivua löytyy Suomen Sukututkimusseuran palvelimelta osoitteesta

www.genealogia.fi valitsemalla sieltä sukuseurat. Meidän seuramme löytyy k-kirjaimen kohdalta.

Uusia jäseniä on liittynyt vuoden aikana seuraamme, ja jäsenmaksuja on maksettu entistä aktiivisemmin. Kun Vihta-Paavon runot ja laulut -kirjaakin on mennyt mukavasti kaupaksi, on seuran talous kohtalainen. Pystymme hoitamaan tulevat hankkeet.

Toivon, että kykenemme entistä paremmin vastaamaan jäsenten tarpeisiin ja kehittämään yhteiskuuluvuutta.

Lopuksi toivotan Teille kaikille hyvää ja menestyksestä jatkoa ja innostunutta sukukokouksen ja -juhlan odotusta.

Sukuterveisin

Markus Korhonen
sukuneuvoston puheenjohtaja

Vihta-Paavon kolme hengellistä virttä

Paavo Korhonen

Saatuani tuntuman kaimani runoihin ja lauluihin kesän 2001 sukujuhlilla kiinnostuin erityisesti hänen kolmesta virrestään, jotka Sirkka Makkonen saattoi julkisuuteen ansiokkaassa teoksessaan Vihta-Paavon Runot ja laulut. Niitten sävelmien selvittäminen olisi ollut kovan työn takana, ellei Erkki Tuppurainen olisi keväällä 2001 julkaissut tutkielmaansa ja näköispainosta vuoden 1701 virsikirjasta Yxi Tarpelinen Nuotti-Kirja. Tämä kirja julkaistiin siis uusintapainoksena sen 300-vuotispäivän kunniaksi.

Se oli ensimmäinen sävelmät sisältänyt suomenkielinen virsikirja, mutta monin tavoin puutteellinen ja hankalasti käytettävä nykyperspektiivistä arvioiden. Kirja sisälsi ensinnäkin vain ensimmäisen säkeistön virsistä, eikä edes sitä jos sävelmä esiintyi toistamiseen. Virsinumeron kohdalla on vain merkintä ”W.C.W –”, (Weisatan cuin Wirsi -). Virsien runomitat olivat usein eri säkeistöissä toisistaan poikkeavia, joten sanojen sovittaminen sävelmiin oli hyvin sattumanvaraista, usein jokseenkin mahdotonta luontevasti. Kirja painettiin Ruotsissa, joten kirjapainotyöntekijöillä ei ollut tajua, miten suomenkieliset sanat painottuvat. Tahtiviiuvojen ja nuottiavainten käyttö on usein virheellistä jne. Niinpä Tuppurainen toteaa, että kirja ei kovinkaan laajalti levinnyt kansan käsiin. Sehän ei sellaisenaan riittänyt virsikirjaksi, koska sanat täytyi aina etsiä toisesta kirjasta. Kuitenkin tämän kirjan varassa elettiin vielä Vihta-Paavon aikana ja aina 1880-luvulle, jolloin saatiin uusi virsikirja.

Paavon nuoruusaikana elettiin Savonkin sydänmailla hengellisten herätysliikkeitten syntyäaikoja. Suonenjoen-Rautalammin alueella oli vah-

vaa kannatusta sekä heränneillä, että rukoilevaisilla. Paavo Ruotsalainen oli kaksi vuotta Vihta-Paavaa nuorempi, ja hänen tiedetään kulkeneen puhujamatkoillaan myös Rautalammin maisemissa. Näitten Paavojen nuoruusvuodet olivat vähän samantapaista etsimisen aikaa. Tiedetään Paavo Ruotsalaisen matkasta seppä Högmännin luo ja Vihta-Paavon ahkerasta kirkossakäynnistä ja yhteydenpidosta Rautalammin pappien kanssa. Sittemmin heidän energiansa purkautuivat eri suuntiin, mutta kumpikin oli merkkinen ympäristössään, arvostettu, mutta myös arvosteltu. Viina tuli jonkinmoiseksi ongelmaksi myöhemmällä iällä molemmille, ja pientä kärhämää sekä maallisen että kirkollisen esivalan kanssa liian itsenäisistä puheista ja kirjoituksista tuli kummankin osalle.

Seurustelu Rautalammin pappien kanssa teki mahdolliseksi näitten virsien synnyn ja pääsyn arkkiveisuiksi asti v.1799. Paavo ei parikymppisenä nuorukaisena osannut vielä kirjoittaa, lukea kylläkin. Luultavasti pappi nimeltä Gabriel Krogius kirjoitti virret paperille 1790-luvun loppupuolella. Alkuperäisiä käsikirjoituksia ei ole säilynyt, ja Sirkka Makkonen arveleekin, että painetuissa arkkiveisuissa näkyy Krogiuksen lisäksi myös huonosti suomea taitaneen kirjanpainajan käden jälki. Paavo oli perehtynyt aika perusteellisesti kristillisyyden peruskäsitteisiin, mikä käy ilmi lukuisista viittauksista Raamattuun varsinkin kahdessa ensimmäisessä virressä. Kaikki kolme ovat hengeltään samantapaisia, kuin runomuotoisia parannussaarnoja, joissa varoitellaan jumalattomasta elämästä, viinan juonnista ja muusta pahuudesta. Jokainen virsi päättyy rukoukseen ja toivomuksiin elämän parantamiseksi,

si, kuten hyvässä saarnassa ainakin. Paavon ensimmäisessä virressä on kaksitoista säkeistöä ja kahdessa muussa kaksikymmentä, eli ne ovat varsin pitkiä. Otinkin niistä näihin nuotinnoksiin vain murto-osan. Lauloin ne tällaisina kokonaisuuksina kesällä 2002 Joensuun seurakunnan kesäiltamusiikissa, ja ensi kesänä ehkä heinäkuussa ne kuullaan Vesannon kirkossa. Täydellisinä nämä löytyvät Sirkka Makkosen kirjasta, josta olen pääosin saanut myös tiedot tähän juttuun.

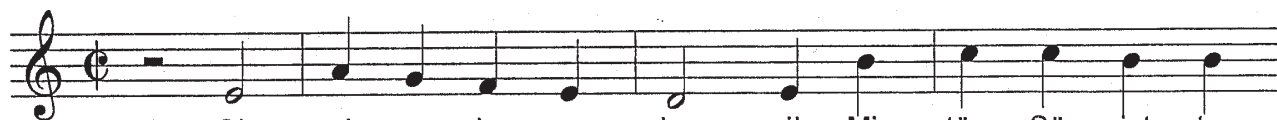
Aikanaan näillä kolmella arkkivirrellä lienee ollut hyvä menekki päätellen uusintapainoksista. Tässä näkyvä kansilehti on vuodelta 1802. Ne ovat joka tapauksessa merkittävä osoitus kansanmiehen luomiskyvystä ja kielen hallinnasta, ovathan ne syntyneet useita vuosia ennen Lönnrothin syntymää ja paria sukupolvea ennen kuin suomen kielen vakiinnuttajana pidetty Aleksis Kivi loi tuotantonsa.

Kirjoittaja kertoo itsestään

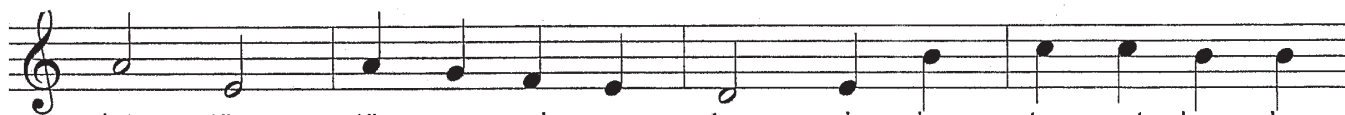
Olen kotoisin Vesannolta, Vesijärven Jaakkolasta, ja isäni on lähöisoin Tiitilänkylältä Laurilasta. Olen koulutukseltani kanttori ja olen toiminut nykyisessä virassani Joensuun seurakunnan kanttorina vuodesta 1995, syksystä -01 osaaika-eläkeläisenä. Olen myös suorittanut Helsingin Yliopistossa FM-tutkinnon pääaineena musiikkitiede ja toiminut toistakymmentä vuotta kansalaisopiston opettajana yhtenä opetusalueena kansanmusiikki. Tältä pohjalta kaimani myöhempi maallisempi tuotanto tuntuu myös läheiseltä.

Wihta-Paavon ensimmäinen arkkivirsi

Lauletaan vanhan virsikirjan sävelmällä 391

Oi mi - nun Ju - ma - la - ni! Mi - täs Sä ajat - te -
Woi mi - nun sy - dän - tä - ni, kos - kas a - jat - te -
Me o - lem u - noh - ta - net sen kai - ken hy - wy -
Te nuo - ri kau - nis kan - sa, nuo - ru - den aa - mul -
Jos nel - jä - tois - ta vuot - ta, o - let - te pal - wel -
Yh - tei - nen kan - sa kaik - ki te nuo - ret van - hain

let täs - tä mun vei - sus - ta - ni, jo - ta nyt lau - le -
len mun en - dist e - lä - mä - ni, ja muis - tuu mie - le -
den kuin meit on nou - dat - ta - nut, ain pöy - tän py - hy -
la, An - da - kat tei - tä löy - tä man - na ko - ko - mas -
let ma - il - man La - ba - ni - ta, ja hän - tä seu - ran -
kans Kii - tos - ta ru - ko - us - ta har - taas - ti har - joitta -

len. Ah sal - li - net - ko si - nä, o suu - ri Ju - ma -
hen Ju - ma - lan sa - nan saar - na, jon - ga me kuu - lim -
den. Saar - nat ja kirk - ko - psal - mit ja it - ze Raa - mat -
ta. Äi - kät myös o - dot - ta - ko puo - li - päi - vän saak -
net Jou - tu - kat ki - ruh - ta - kat kans py - hän Ja - co -
kat. Muu - toin ei so - vi tul - la yh - den - gän tai - wa -

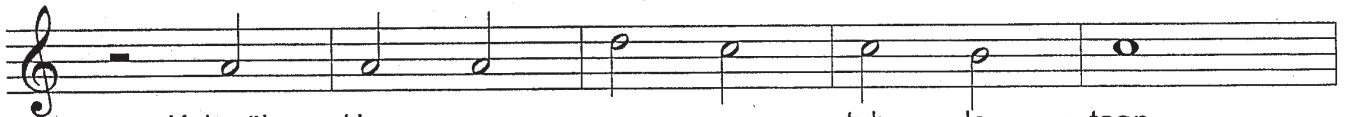
la! Ett a - vaan suu - ni mi - nä ja Wei - sull wa - li - tan.
me, ja myös se Ruot - sin rau - ha, joss en - nen e - lim - me.
tu, Meil kai - kill o - - lit val - mit kut - zu - man lai - tet - tu.
ka, kuin man - na poi - es - su - la pa - hu - den hel - tes - tä.
bin, ja pe - rät u - noh - ta - kat pal - ve - lus La - ba - nin.
sen, Kuin täs ei tah - do ol - la seu - ras - sa Je - su - xen.

Wihta-Paavon toinen arkkivirsi

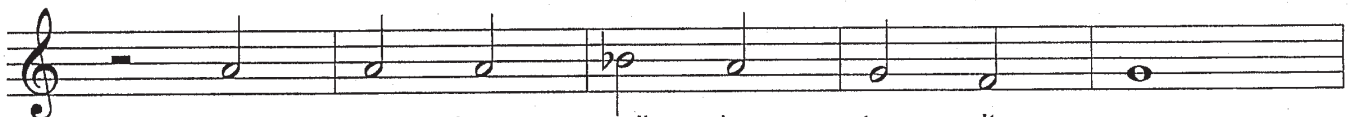
Weisatan kuin Oi Jesu Christe wiatoin. Ps. 387

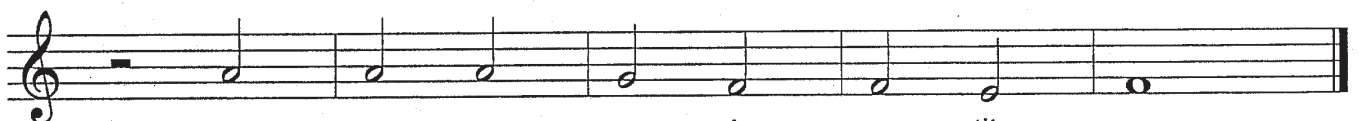
Oi si - tä on - net - to - muut - ta,
Kuin Her - ran luo - tui päi - vi - ä,
Joit hän on meil - le sää - tä - nyt,
Waan se on to - sin muu - tet - tu,
Mond kau - nist saar - naa pai - men - den
Siis hy - vä teh - dä pyy - tä - käm,
Ett me sen hy - vän sai - sim - me,

Kuinnäin Her - ran ar - mo tuh - la - taan,
Sab - bat - hi ja myös juh - li - a
ja ar - mos - tan - sa an - ta - nut,
On syn - nin päi - väx sa - lat - tu,
Je - jul - ki - tuo - tu kan - sal - len,
Je - sust ain au - xem huu - ta - kam,
ja pa - han vält - tää voi - sim - me,

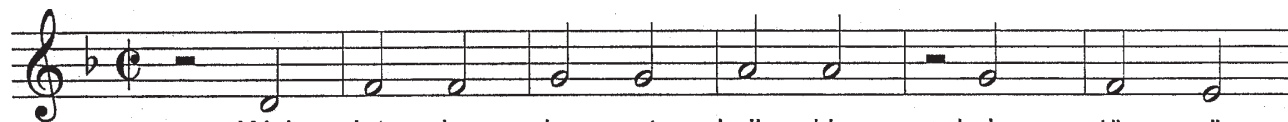
Jo - ta hän meil - le ta - rit - ze,
syn - neis - sä suu - riss vie - te - tään
Ett sil - loin muis - ta mui - nai - set,
Sill teh - dyn syn - nin e - näm - min,
Waan ei ole nii - tä to - tel - tu,
Jo - ka on ar - mon an - da - ja
jo - hon meil ar - mo lai - nat - koon,

Kos - ka sen syn - nix nau - tit - ze.
ja pa - hen - nuk - set saa - te - taan.
ne ri - koin syn - nit hir - mui - set.
kuin mui - na päi - vin muu - ta - min.
eik o - pik - sem - me o - tet - tu.
Ja pal - kan oi - kia ja - ka - ja.
Je - sus se kaik - kein so - win - do.

Hää-Weisu

Sävelmä vanhasta virsikirjsta n:o 261 (v. 1701), sanat Vihta-Paavo 1799

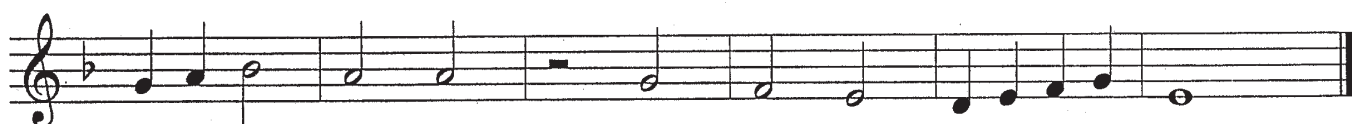
Wel - jet ja sisa - ret kaik - ki, kuin tä - sä
Ja tä - hän seu - raan rat - ki ko - ko - hon
Waan en - sin muis - ta - ka - me, sen pöy - dän
Kuin nä - mä lah - jat meil - len ar - mos - tans
Mil - läs me e - roi - tam - me luo - dui - ta
It - zem ja il - moi - tam - me luon - dom - me
Sen - täh - den kau - ni - his - ti, ja niin - kuin
I - lol - la rait - ti - his - ti pi - tä - käm

o - lem - me
tu - lim - me Tain pi - don kau - nis - tuk - sex
Her - ran pääll
an - noi tääll. Waan mil - lä us - kal - luk - sell
hal - vim - mist, Jol - lei ru - ko - uk - sil - la,
jär - jel - list. Että Her - ra lep - pyi - ses - ti
Chris - ti - tyt
häi - tä nyt.

wiet - tä - mään tä - mä het - ki Myös nii - den
me nii - den ty - kö käymm, Ei - lem - me
me - noil - la toi - mel li - sill, Nöy - räl - lä
kat - zoi - si mei - dän pääl - lem, Ja mei - dän

hu - vi - tuk - sex, jotk tä - män val - mis - tit
huo - ka - uk - sell joh - da - ta mie - lem - me.
käy - tök - sil - lä, Wei - suil hen - gel - li - sill.
huo - ka uk - sem kel - pai - si hä - nel - len.

Hää-Weisu

Weljet, sisaret kaikki, kuin täsä olemme,
Ja tähän seuran ratki kokon tulimme,
Tain pidon kaunistuxex' wiettämän tämä hetki,
Myös niiden huwituxex, jotk tämän walmisti.

Waan ensin muistakame, sen pöydän Herran
pääll',
Kuin nämä lahjat meillen armostans annoi tääll,
Waan millä uskalluxell me niiden tygö käym,
Ellemme huokauxell johdata mielemme.

Hän rawitze kaikki myös luondokappalet,
Ne kaikin halvimmatkin, pojill myös karnehen,
Suloisest suojan and, eik' ylönanna heitä,
Kosk he myös owat totta hänen kädensä töitä.

Waan hän meitä luonut järjen ja toimen kans,
Kielen ja ää'en suonut, että hänen lahjojans
Kiitoxella wastanotta, nautita kohtullisest,
Ja händä kunnioitta aina armojans edest.

Milläs me eroitamme luoduista halwimist
Itzem ja ilmoitamme luondomme järjellist,
Jollei rukouxilla, menoill toimellisill,
Nöyrällä käytöksillä, weisull hengellisill.

Jos ei taas ääni pauha, juur kaikkein tykönä,
Ja kieli taida laula kirjoitus-weisuja
Kuin sielun, hengen woima sen päälle työtä
teke
Niin ääni kaunista soiwa ei paljon merkitse.

Ei Herra sitä katzo, kuinga sana kuuluwat,
Eikä ainoastans tahdo meildä äänen pauhinat
Waan sanan woima saakon, ja ääni liikuttakon,
Sydämet herättäkön hartaseen kiitoxeen.

Että sydän sytytetty kiitoxen halusta
Ja meille liikutettu hartauden woimasta,
Ain ylitsekäwis kaiken suun, kielen selityxen,
Ja äänen toimituxen wäkewäst woittaisi.

Kukin on kuulla saanut Jumalan sanasta,
Jokainen sen myös tiennyt jo ruoka-luguista
Ettem me koskan söisi ylönpaldisudes,
Ja watzam palwelisi hekuman wäärydes.

Paavo Korhonen:
Kolme Helgellistä Virttä v. 1799
Weisatan kuin N:o 261.

Niin ettei turmelluxi terweys tulisi
Kuin ruumin jäsenillä, luonnostans olisi
Jose niin tapahtui pääll tunnon ilmoituxen,
Niin se myös myötäns tuopi kowan
rangaistuxen.

Niin myös pidon tämän owat walmistanet,
Ja jälken wanhan tawan, wieraita kutzunet,
Muutoxi kuin on nähnyt, ruuminsa
hedelmästä,
Sen kuin nyt täs on tehnyt Awio rakennusta.

Ei hekän sitä soisi, että joku pahennus,
Kuin murhen heillen toisi, wierailda
tapahtuis,
Sen itze kukin taita, ymmärtä itzestänsä,
Jokainen myös sen tietä, juur kohdastansa.

Waikka se tapahtupi, täällä kyllä usiast
Kuin ruumis kyllän saapi ja ruoka runsahast,
Niin pahat pahennuxet josilloin wallall owat,
Riidat ja kirouxet myös ylönousewat.

Sentähden Jumalalda hää-päiwät hyljätän,
Ja Kaikki-waldialda myös ylönkatzotan.
Ne heikot huokauxet, kuin niisä edestuodan,
Ja kaikki palweluxet kelvottomax tehdän.

Sentähden kaunihisti ja niikuin Christityt
Ilolla raittihisti pitäkäm häitä nyt,
Että Herra lepyisesti katzoisi meidän
päällem,
Ja meidän huokauksem kelpaisi hänellen.

Ja nämät nuoret ratkai, joidenga muisdoxi
Tai merkillinen hetki on tullut tehdyxi,
Myös saisit siunauxen, onnen ja menestyxen,
Tai olkon toiwotuxem, ja suokon Jumala.

Iloiset ikäpäiwät Herra heill' andakon,
Edut ja lahjat hywät armostans lainatkon,
Että he iloitzisit Awio-onnestansa,
Taidolla riemuitzisit toinen toisestansa.

Kaiken vihamiesten neuwot heitä käykön
ohitzen
Pahan suopain myös toiwot heill' tulkon
hywäksi.

Tai Liiton Herra suuri sen kyllä tehdä taita,
Hänen Engeleins juuri palweluxen kautta.

Jumala Pyhä Hengi myös heitä hallitkon,

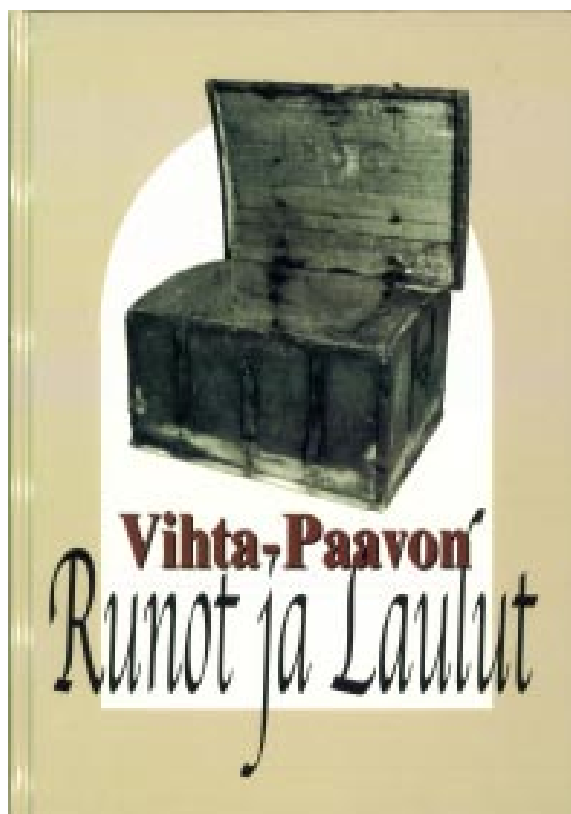
Koko myös elämängin wioista warjelkon.
Että he eläisit pyhydessä ja puhtaudes,
Ikänäns kuin seisoiwat sinun kaswojes edes.

O Herra! heidän anna pelwossas pysyä,
Ja kärsiwäisestä ana sun tahtos tytyä,
Että he tain säädyn alla sinua palwelisit,
Ja sinull Pyhä Herra kiitosta weisaisi.

Saatavana sukuseuralta

Vihta-Paavon Runot ja laulut

- silta menneestä nykyiseen
- runomuotoista ajankuvausta
1800-luvulta
- lisänä selityksiä ja taustoja
- hinta 50 euroa + postikulut

Sukuseuran viiri (pöytästandaari)

- pieno sviiri
pöytätankoineen
- 30 euroa + postikulut

Tilaa suoraan sukuseuran sihteeriltä:

Ritva Tikkanen, Asematie 14, 71800 Siilinjärvi, puh. 017- 462 1217 tai 044- 5254416

KORHOSISTA KIRJOITETTUA

Lyhennelmiä lehtikirjoituksista: Minna Vanhamäki

Savon Sanomat julkaisi 30.3.2002 lehden eläkkeellä olevan kulttuuri-toimituksen esimiehen **Aarre Huuskosen** kirjoituksen **Kansanrunoilija säätynsä valistajana ja äänitorvena**. Huuskonen on käyttänyt lähteenään Vihta-Paavon runot ja laulut –kokoelmaa ja on sitä mieltä, että Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseura ja teoksen toimittamisessa päävastuun kantaneet **Sirkka Makkonen** ja **Hannes Korhonen** ovat tehneet todellisen kulttuuriteon kootessaan maineikkaimman kansanrunoilijamme koko säilyneen tuotannon nykyisen ja tulevan kansan ulottuville tieteellisestikin korkeat vaatimukset täyttävänä laitoksena.

Näin Huuskonen kirjoittaa:

”Vihta-Paavona tunnetun kansanrunoilija Paavo Korhosen (1775-1840) runo- ja laulutuoanto oli laaja ja monipuolinen. Hänen huuliltaan soljuivat yhtä lailla hengelliset arkkiveisut kuin hääpareille omistetut onnittelulaulut, runomuotoiset kertomukset ajan tapahtumista, moraaliset kannanotot, mieterunot ja tunnelmapalaset. Aihekentän avaruus avaa mahdollisuuksia hänen elämäntyönsä monitahoiseen arviointiin.”

Huuskonen nostaa esille Paavo Korhosen kaksisuuntaisen aseman aikansa yhteiskunnallisena vaikuttajana. Talonpoikaisessa ympäristössä syntyneet runot ja laulut saivat kotoisiksi koettuina laajan yleisön oman säädyn keskuudessa. Runoilija oli oman aikansa valistaja kansan keskuudessa. Toisaalta säkeet tavoittivat suomenkieltä arvostavaa ja suomenmielistä sivistyneistöä ja toimivat täten viestintäkanavana, jonka kautta talonpoikaisväestön todellisuus ja näkemykset välittyivät säätyläisten tietoisuuteen.

Huuskonen jatkaa: ”Yhden osan

Paavo Korhosen yhteiskunnallisesta tehtävästä muodosti yksinkertaisesti tiedonvälitys. Aikana, jolloin sanomalehtiä ei vielä käytännössä ollut rahvaanulottuvilla, Vihta-Paavon runot esimerkiksi keisarin kuolemasta tai Venäjän ja Turkin välisen sodan päättäneestä rauhansopimuksesta levisivät suusta suuhun ja viestittivät näin uutisia maailman tapahtumista suomalaisen maaseudun asukkaille.”

Paitsi kaukaisista aiheista Vihta-Paavo sai aiheita runoillensa myös kotimaan asioista. Runoilija ”uutistoimittaja” kirjoitti monta runoa Turun palosta 1827. Innoitusta säikeiden rustaamisen antoivat myös esimerkiksi Leppävirran kirkon tuhoutuminen salaman sytyttämässä tulipalossa 1834 ja Kuopion uuden kirkon rakentaminen.

Huuskonen nostaa kirjoituksessaan esille myös kansanrunoilijan säkeistä heijastuvan myönteisen ja kannustavan suhtautumisen yritteliäisyyteen ja ilon elämän edistymisestä sen myötä. 1800-luvun alkupuolella elettiin muutosten ja taloudellisen kehityksen aikaa. Rautalammlakin monet talot raivasivat lisää pelto- ja karjojen koko suureni. Kerkonkoskelle rakennettiin mylly ja käsityöläismestareiden panos monipuolista elinkeinoelämää. Vihta-Paavo suhtautui kehitykseen myönteisesti, mutta toisaalta hän piti tehtävään kehottaa säätynsä väkeä pitämään kiinni isien henkisestä perinnöstä ja talonpoikaisista arvoista ja ihanteista.

Hän harjoitti kansan valistamista myös terveystiedon alalla. Taikauskoinen rahvas luotti runoilijaansa enemmän kuin ”herroihin”, ja niinpä on väitetty, että Vihta-Paavon runolla ”Panentarokosta” oli aikoinaan suuri merkitys isorokon torjunnassa.

Paavo Korhonen toimi rahvaan äänitorvena. Turun Wiiko-Sanomien ja muiden julkaisujen kautta välittynyt tieto kansanrunoilijasta tekstinäytteineen merkitsi rohkaisevaa viestiä suomalaiskansallisen herätyksen kokeneille säätyläisille. Ne vahvistivat uskoa rahvaan kehityskelpoisuuteen ja kansansivistystyön tarpeellisuuteen.

Suomen kielen aseman vahvistaminen oli keskeinen tavoite kansansivistystyön edellytysten luomisessa. Vihta-Paavo kirjoitti runon ”Suomen kielen huonosta arvosta”. Se sai varmasti lämmintä vastakaikua kansallismielisen sivistyneistön keskuudessa. Se myös osoitti, että talonpoikienkin säädystä oli jo kansallistietoisuutta ja halua suomenkielisen väestön aseman vahvistamiseen omassa maassaan.

Paavo Korhonen toimi rahvaan äänitorvena myös arvioimalla kirjoituksissaan virkamiesten tekemisiä ja tekemättä jättämiä. Työnsä hyvin hoitaneet saivat runoissa osakseen vilpittömät kiitokset, mutta lahjustenottoon tai muihin rötöksiin syyllistyneet saivat kohdalleen mitä terävimmät moiterunot.

Savon Sanomat uutisoi 27.1.2003 myös muissa tiedotusvälineissä esillä ollutta kiristyvää kilpailua Suomen yleisimmän sukunimen asemasta **Kimmo Halosen** jutulla otsikolla **Korhoset kohta keulilla**. Siinä todetaan, että nyt vielä johtajan paikkaa pitävien Virtasten on syytä ruveta suunnittelemaan, mikäli he aikovat säilyttää asemansa. Korhoset väijyvät nyt Virtasia vain muuttaman sadan nimen päässä. Virtaset ovat viimeksi kuluneiden kymmenen vuoden aikana vähentyneet noin tuhannella nimellä, kun taas Korhosten määrä on pysynyt entisellään.

Samaan juttukokonaisuuteen kuu-

lui **Marianne Zittigin** kirjoitus **Korhosuus Korhosille sydämenasia**. Zittig on ottanut yhteyttä Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseuran puheenjohtajaan **Markus Korhoseen**. Vesannon Tiitilänkylällä asuva puheenjohtaja mainitsee, että suku tuntuisi kotipitäjässä vain vanhe-
nevan ja taantuvan, mutta onneksi jos-
sakin muualla lisääntyy. Hän ker-
too myös suursuvussa olevan useita
haaroja. Rautalammin Korhoset
polveutuvat 1540-luvulla Rautalam-
mille muuttaneesta Tuomas Korhoses-
ta. Korhosille omistettuja sukuseuroja
on useita, koska esimerkiksi Kuopi-
on Korhoset ovat jo kokonaan toista
sukuhaaraa, Kainuun Korhosista pu-
humattakaan.

Zittig kirjoittaa haastattelussaan,
että noin kolmesataajäsenisen Vanhan
Rautalammin Korhosten sukuseuran
sukutapaamisten tunnelma on puheen-
johtajan mukaan melkoinen. Väkeä
saapuu niihin ympäri Suomen. Viimeis-
in kokous Vesannolla keräsi koolle
180 suvun jäsentä. Markus Korho-
nen ei osaa nimetä Korhosen nimen
noususuhdanteeseen yhtä selkeää syy-
tä, mutta hän epäilee, että nimi on
Korhosille tärkeä. Esimerkiksi tiedo-
tusvälineitä seuratessaan huomaa, että
merkittävillä paikoilla yhteiskunnassa
on Korhonen jos toinenkin. Ei ole siis
mitään syytä hävetä korhosuuttaan.

Kysyessään sukuseuran puheen-
johtajalta neuvoja hiipumassa oleval-
le Virtasen suvulle Zittig saa vastauk-

sen, jossa Markus Korhonen koros-
taa sukuyhteyden ja kokoontumisen
tärkeyttä. Se luo yhteistä tuntumaa. 50
vuotta sukuseurassa toiminut nykyinen
puheenjohtaja iloitsee siitä, että viime
aikoina on alkanut nuortakin väkeä
olla mukana sukuseuran toiminnassa.

Lopuksi Zittig kirjoittaa: ” Näillä
eväillä Korhoset ovat rynnimässä
Suomen suurimmaksi suvuksi. Koti-
maan valloituksen jälkeen suunnitel-
mat lienevät vielä auki. Vai olisiko laa-
jempi rynnistys idullaan? Ainakin Rau-
talammin Korhosia asuu jo Ruotsissa
ja Ranskassa.”

Kerkonjoensuu verkossa

HK

Valtion ympäristöhallinnon sivuilta
osoitteesta <http://www.vyh.fi/aluekayt/kulttymp/psa/kylilla/kkhisto.htm> voit lukea meidänkin
sukumme historiaa näin:

“Mahdollisesti ensimmäiset histori-
alliset Kerkonjoensuun kylän asutuk-
sesta kertovat lähteet ovat 1500-lu-
vun loppupuolella tehdyt erämaiden
omistusluettelot. Vuoden 1561 luet-
telon mukaan Kerkonjoensuun
Pänttärintaipaleessa Mattilassa (n:o
13) asui Tuomas Korhonen. Vesterilän
kylän kolme taloa mainitaan seuraavien
vuosikymmenten eräluetteloissa. Tuolta
ajalta on käytettävissä myös vero- ja
maakirjat.

Vesterilän kylä on säilynyt pääpiir-
teissään samalla paikalla 1500-luvulta
saakka. Vanhat talouskeskukset sijaitsevat
harvakseltaan rinnakkain Niiniveden
rantapenkereellä niin kuin noin 500 vuotta
sitten. Vaikka rakennuskanta on suurelta
osin 1900-luvulta ja korjausten myötä
muuntunutta kylän rakenne on säilynyt ja
ilmentää maankäytön historiallista
jatkuvuutta – historiallisen ajan alkua
Kerkonjoensuun kylällä.

– –
Useiden rajakiistojen ja rajan-
käyntien jälkeen v. 1452 Viipurin herra
Kaarle Knuutinpoika vahvisti
maakuntarajan, jonka yksi tunnetuista
rajamerkeistä on Kuninkaapöytä-
kivi Iisveden kuninkaansaareissa. Sa-
volaiset saivat lisäalueita Rautalammin
reitillä vesillä. Kerkonkosken seutu jäi
edelleen hämäläisille.

– –
Nykyisten Kerkonjoensuun ja
Sonkarinsaaren maarekisterikylien
rajankäynnistä on säilynyt kirjallinen
lähde vuodelta 1553. Tuolloin an-
tussa tuomiossa kylien raja merkkei-
neen kulki Korpiniemessä, Kiesimän-
taipaleessa, Väärässämännysssä,
Murtomäessä ja Teräväpääkivessä.
Väärämänty kasvoi erään myöhem-
män ilmoituksen mukaan Lehto-
saareissa. Teräväpääkivi taas on
Vihtalahden etelärannalla Niiniveden
puolella. Rajamerkit käyvät yksiin
nykyisen rajan kanssa.”

Teksti antaa hyvän kuvan kylän
asutushistoriasta ja elinkinoista aina
1900-luvun alkupuolelle saakka.
Kirjallisuustutkimuksen makua, jota

paikallistuntemuksella olisi ollut
lievennettävissä, näkyy muun muas-
sa siinä, että varsinkin viimeisten
vuosisatojen kuvaus on kovin Kerkon-
koski-keskeistä. Kylähän kuitenkin
ulottui Niiniveden yli nykyiselle Sai-
karille. Siellähän se Pänttärintaivalkin
on. Se, että viimeiset nykyisistä maan-
teistä saatiin vasta 1950-luvulla, ei
estänyt vilkasta kanssakäymistä. Itse
asiassa aikaisemmin vesitie yhdisti
eikä erottanut.

Juttu on huolellisesti tehty ja asian-
mukaiset lähteet on lueteltu sen lopus-
sa. Kirjallisuustutkimuksen painolas-
tia on se, että kerran tehdyt tulkinnat
tahtovat muuttua totuudeksi ja alka-
vat elää omaa elämäänsä. Tällainen
seikka on ilmeisesti tarina ensimmäi-
sen tunnetun esi-isämme Tuomas
Pekampoika Korhosen asuinpaikasta,
kun Rautalammin historiassa hänen
mainitaan asettuneen asumaan
Pänttärintaipaleeseen. Sukumme oma
asiantuntija Ilkka Korhonen sijoittaa
hänet kuitenkin historian opinnäyt-
teensä perusteella pääkylään, nykyi-
seen Vesterilään niin kuin lehdes-
sämmä on aikaisemmin kerrottu.

Posliininmaalaus harrastuksena ...ja työnä vuodesta 1972

Kaarina Laitinen

Kun syksyllä 1972 Rautalammilla Kansalaisopistossa alkoi posliininmaalauspiiri, päätin lähteä mukaan. Olin nuorena kuunnellut radiosta, miten monet julkisuuden henkilöt kertoivat harrastavansa sitä.. Se tuntui ”hie-nolta”! En silloin voinut kuvitellakaan, että joskus siitä tulisi myös minulle elinikäinen harrastus. Muistan kun tul-
lin ensimmäisenä iltana kotiin piiristä sanoin kotona, että nyt on sellainen harrastus etten lopeta sitä ikinä! Ensimmäisellä kerralla kerrottiin vain välineistä ja työtavoista ja näytettiin joitakin mallitöitä, mutta silti minusta tuntui, että tämä on minun juttuni!

Aloin harrastaa heti aktiivisesti. Tein kaikenlaista, kokeilin ja paljon tuli sellaista, mitä en ole koskaan tarvinnut, mutta into tehdä ja kokeilla oli valtava. Niin kivaa se oli!

Viiden vuoden harrastuksen jälkeen minulle tarjottiin opettajan teh-

täviä Tervossa. Uskaltaisinko lähteä muita opettamaan? Posliininmaalauksen opettajille ei ollut kouluja, kursseja kylläkin jossain kaukana.

Sitten vuoden 1979 kesäkuussa

minulle tarjoutui tilaisuus päästä posliininmaalauksen opettajien viikon kurssille Mikkelin nuorisopistolle. Tunsin itseni erittäin kokemattomaksi, kun esiteltäessä suurin osa oli maalannut jo kymmeniä vuosia. Olin silloin joukon nuorimpia harrastajia. Kurssi oli antoisa, ja sain siellä varmuutta ja joissakin asioissa jopa kii-
tosta.

Olga Widnäs oli ankara ja arvostettu opettaja, samoin sommittelua opettanut kouluhallituksen ylitarkastaja Seija Stedt.

Parasta kursseilla oli tutustuminen Tuija Maija Laineeseen. Hän on suunnitellut posliininmaalauksen perustyötävät opistoille ja tehnyt kirjoja.

Sitten 80-luvulla pääsin mukaan Keski-Suomen posliinimaalajien joukkoon. Tuija-Maija Laine pyyteli minua mukaan Keski-Suomen kursseille, joissa hän toimi usein opettaja-

na. Kurssija oli aina viikonloppuisin, joten silloin päivätyössä ollessani pystyin niille osallistumaan. Kurssit olivat aina ihania, ja niillä sain paljon uusia ideoita. Yhdessäolo muiden opettajien kanssa oli antoisaa. Silloin perustettiin myös Keski-Suomen Posliinin maalaajat ry.

Kurssit olivat aina eri paikkakunnilla; Pihlajaväylällä, Jämsässä, Suolahdessa, Äänekoskella, Laukaassa, Korpilahdella, Lievestuoreella, Viitasaarella ja Pielavedellä. Näiden vuosien aikana tutustuin moniin arvostettuihin posliinimaalauksen opettajiin, kuten esim. Olga ja Karin Widnäsiin,

Tuija-Maija Laineeseen ja moniin muihin upeisiin opettajiin ja maalareihin. Minulla on myös ollut tilaisuus olla Heljä Liukko- Sunströmin oppilaana.

90-luvun alussa kun perustimme Lahjalinin kurssilla käynti jäi, koska viikonloput menivät siellä touhussa. Yksi muistorikkaista kokemuksista on myös se, kun lähetin kolme suunnitelmaani kahvikuppia Sinooperin järjestämään kahvikuppikilpailuun ja kaikki niistä hyväksyttiin kahvikuppikirjaan, joka julkaistiin v. 1992. Kilpailuun osallistui n. 200 kuppiparia, joista kirjaan pääsi 100 paria.

Kahvikuppikirja on minulle arvokas muisto ja käytän sitä opetuksessa.

Tutustuminen ja ystävystyminen Meder Oy:n omistajan, Lotta Riisalon ja nykyisen omistajan Raija Nurmisen kanssa on ollut antoisaa.

Nykyään käyn noin joka toinen kuukausi Helsingissä Mederillä posliini- ja tarvikeostoksilla ja ahmin sieltä samalla uusia ideoita ja tekniikoita.

Harrastuksen myötä olen saanut paljon uusia, ihania ystäviä, piiriläisiä, joiden kanssa on mukavaa työskennellä, kehittää itseään ja nähdä muiden kehittyvän. Tässä harrastuksessa ei ole ikärajaa.

Tervetuloa Rautalammille kesällä 2004

Kauniin talvimaiseman keskellä uinuva Rautalampi, vanha emäpitäjä, odottelee täällä jo kesää. Etenkin kesää 2004, jolloin tapaamme täällä sukukokouksen merkeissä seurakunnan kurssikeskuksessa **Törmälässä 12.-13.6.2004**. Törmälän upeat maisemat, kirkko ja vanha pappila odottelevat sukukokousväkeä. Muistokiveä on jo alettu työstää, ja paikka on valmiiksi katsottuna. Toivon, että alatte pian suunnitella kesän 2004 matkaa tänne Rautalammille sukujuhliin.

Törmälässä on majoitustiloja rajoitetusti, joten varautukaa ajoissa tilaamaan yöpymispaikat. Hotelleja paikkakunnalla ei ole, mutta on useita yksityisiä loma-asuntoja ja Korholan kartano.

Tietoja näistä saatte Rautalammin kunnan neuvonnasta puh. 017-530182. Tietoja kunnan matkailupalveluista löytyy myös Rautalammin

kotisivuilta www.rautalampi.fi. Törmälän kotisivut löydätte osoitteesta www.kirkkopalvelut.fi klikkaamalla matkailupalvelut.

Aika rientää nykyisin niin nopeasti, että yksi vuosi on vain hujaus. Siksi ilmoittelen näistä asioista jo näin hyvässä ajoin.

Toivon, että saisimme sukujuhliin mukaan myös mahdollisimman paljon

nuoria. Tuntuu sille, että hekin alkavat vähitellen kiinnostua suvustaan. Itse muistan oikein hyvin ensimmäiset sukujuhlat täällä Rautalammin Seurojentalolla. Siitä on nyt 50 vuotta. Olin silloin 10-vuotias. Muistan Kiinan Kallen ja rovasti Kusti Korhosen. Kiinan Kallen muistan erikoista pukeutumisesta ja pienuudesta. Rovasti Korhonenkin jäi mieleeni, vaikka en muista miksi.

Lumihuurteisten puiden taipuessa Rautalammin ja kauniin Törmälän ylle toivotan teille kaikille, hyvät sukulaiset, onnellista ja hyvää alkanutta vuotta.

Rautalammin tammikuussa 2003 Juhlatoimikunnan puolesta

Kaarina Laitinen

017 530 313 050 533 2887

Minna Vanhamäki palveluksessaanne!

Nuorena tyttönä Vesannolla Ukkolassa minulla oli salainen kivi Sonkari-järven rannalla. Sillä istuin monet kerrat pohtimassa maailman menoa, suunnittelemassa tulevaisuutta tai potemassa maailman tuskaa kuin kotimaisissa elokuvissa ikään. Pää oli suunnitelmia täynnä. Aikaa ja mahdollisuuksia tuntui olevan rajattomasti. Sitten tuli kevät 1983. Pääsin ylioppilaaksi, ja yhtäkkiä aika alkoikin kulua jotenkin selvästi kiivaammalla vauhdilla.

Opiskelupaikka löytyi Jyväskylässä. Valmistuin fysioterapeutiksi, ja siltä opiskelureissulta en enää palannutkaan Savon maille. Pakkasin omaisuuteni Vanhamäkien Mitsubishi Galantiin ja muutin Etelä-Pohjanmaalle Vimpeliin maatilalle, vaikka olinkin kuulemma joskus Ukkolan heinäpellolla uhonnut, etten täältä päästyäni enää koskaan katsokaan maaseudulle päin.

Elämä asettui uomiinsa. Menimme Arton kanssa naimisiin ja saimme kaksi poikaa Eetun ja Unton, jotka ovat nyt 14- ja 11-vuotiaat. Olin toisena palkollisena yksityisessä yrityksessä ennen siirtymistäni terveyskeskuk-

sen työntekijäksi. Maataloudessa tapautui samaan aikaan suuria muutoksia. Meidänkin talossamme luovuttiin lehmistä jo vuonna 1991. Arto kiinnostui ATK-alasta maatalouden sivuelinkeinona ja alkoi kouluttautua niihin tehtäviin. Nykyään tilillämme on luomu-tuotantoa, ja olemme myös molemmat kodin ulkopuolella töissä.

En tiedä, oliko se sen rantakivellä vietetyn ajan vaikutusta vai mitä (jotkut kutsuvat sitä myös kolmenkypinkriisiksi), mutta mieleni teki vielä kokeilla rahkeitani opiskelun parissa. Vuonna 1995 aloitin opinnot Jyväskylän yliopistossa pääaineenani suomen kieli. Valmistuin filosofian maisteriksi syksyllä 2000.

Tällä hetkellä suurin osa arkipäivistäni kuluu Korteesjärven yläasteella äidinkielen ja kirjallisuuden sekä tyttöjen liikunnan opettamisen parissa. Monet muutkin ovat sanoneet, että jos vähän vanhempana ryhtyy opiskelemaan, sitä ei tahdo osata lopettaa ollenkaan. Senpä vuoksi olenkin jälleen Jyväskylän yliopiston opiskelijarekisterissä ja suoritan työn ohella opetustoimen hallinnon ja johtamisen perusopinnot.

Viime syksynä sukuneuvosto ehdotti minulle Wanhan Tuomaan päätoimittajuutta. Vaikka keski-ikä on auttamattomasti iskenyt, eikä aika ei ole enää läheskään yhtä rajaton käsite kuin aiemmin, on minussa säilynyt läpi elämän ”tarve työntää lusikkani joka soppaan”. Otin sukuneuvoston ehdotuksen suurena luottamuksen osoituksena ja tehtävän mielenkiintoisena haasteena vastaan. Lehteä teette Te hyvät sukuseuran jäsenet. Toivon kykeneväni olemaan sen kokoomisessa hyvä apuväline. Ottakaa yhteyttä, lähettäkää ehdotuksia, kirjoituksia ja palautetta.

Kivi on paikoillaan siellä Sonkarin rannalla. Kyllä sille joka kesä tulee ainakin kerran kavuttua. Sieltä samoilta rannoilta tavoitan isä-Markuksen ja äiti-Ailan sekä kesäisin myös kaikki sisarukset ja suuren joukon muita sukulaisia.

Yhdessä tekemisen terveisin!

Minna Vanhamäki
päätoimittaja

Rantatalontie 45, 62800 Vimpeli, 040 565 1620, minna.vanhamaki@vimpeli.net

Taittajan terveiset

Yhdessä tekeminen näkyy nyt Wanhan Tuomaan teossakin. Päätoimittaja Minna on koennut jutut ja toimittanut niistä osan. Osa tulee suoraan kirjoittajilta. Tällä kerralla jatkamme vielä Vihta-Paavosta, mutta suuntaudumme jo kesän 2004 sukkokokoukseen. Sukkokoukseen ottaisimme mielellämme vastaan sukuselvityksiä tai kertomuksia jonkun sukuhaaran vaiheista.

Toimituksen työnjako on nyt sellainen, että päätoimittaja valitsee jutut, ja taittaja vain taittaa. Jutut lähe-

tetään siis päätoimittajan osoitteella. Sähköinen muoto **helpottaa** toimitusta ja taittotyötä. Jos siis kirjoitat juttusi tietokoneella, niin lähetä se mieluummin sähköpostin liitteenä. Älä kuitenkaan muotoile tekstiä valmiinäköiseksi, jos mahdollista älä edes tavuta, **älä missään tapauksessa sisennä tai tasaa rivejä välilyönnein**. Ne joudutaan kuitenkin poistamaan toimituksessa.

Paperille kirjoitettuja juttuja otamme tietysti myös vastaan, sillä sisältö

on kuitenkin tärkeämpi kuin muoto. Myös **käsin kirjoitettu kelpaa siis hyvin**.

Kuvat voi lähettää sellaisinaan. Palautamme kuvat lehden ilmestymisen jälkeen. Myös skannattuja tai digitaalikameralla otettuja sähköisiä kuvia voi lähettää esimerkiksi sähköpostin liitteenä. Tällöin on kuitenkin muistettava skannata riittävän tarkasti – vähintään 300 viivaa (tai pikseliä) tuumalle – ja mieluummin vielä tarkemmin ja mieluummin värillisenä. Epätarkempikin kuva saattaa näyttää hyvältä näytöllä, mutta ei kestä mahdollista suurentamista ja tulostamista paperille. Toimitus neuvoo lisää.

Korholan tilan kahviaitassa avataan aarrenäyttely

Korholan sukutilan isäntä Ari Korhonen löysi tyttärensä Niinan kanssa Hankasalmen Kärkkäälästä lähes 300 vuotta kateissa olleen suvun ploomuraha-aarteen. Tieto aarteesta on kulkenut sukupolvelta toiselle kaikki nämä vuodet. Löydetty ploomuraha on yksi kaikkien aikojen suurimmista löydöistä. Rahat ovat 1700-luvun alkupuolelta. Ne on kätketty todennäköisesti pikkuvihan aikoihin. Silloin Korholan isäntänä oli Paavo Sipinpoika Korhonen. Hänen vaimonsa oli Judit Ambrosiuksentytär Rossi, eikä Reeta Hänninen, kuten vuoden 2001 lehdessä Sukutaulun rivien välistä -jutussa mainittiin.

Kahvi-Aitta on avoinna
20.6.– 4.8.
su– to 11–17
pe–la 11–18
juhannuspäivänä suljettu

AARRENÄYTTELY on
avoinna Kahvi-aitan auki-
oloaikoina.
Ryhmille tilauksesta ympäri
vuoden

Seija ja Ari Korhonen
Saksalansaarentie 24
41550 Hannula
(017) 847 122
040 548 9371 tai
040 548 9372
korholan.tila@nic.fi

**Vanhan Rautalamin
Korhosten sukuseura ry**

**Asematie 14
71800 Siilinjärvi**

Sihteerin terveiset

Päätöksiä sukuneuvoston kokouksista Rautalammilla Törmälän loma- ja virkistyskeskuksessa 2.3.02 ja Korholan kartanossa 15.9.02:

Vanhan Rautalammin Korhoset sukuseura ry:n nettisivut on siirretty Suomen Sukututkimusseuran palvelimelle. Uudistetut nettisivut löytyvät osoitteesta www.genealogia.fi - Sukuseurat – K-kirjaimesta.

ATK erikoissuunnittelija Kimmo Korhonen Tikkakoskelta on työstänyt Vanhan Rautalammin Korhosten tiedoston ja päivittää sen ajan tasalle.

Rautalammilla Törmälän loma- ja virkistyskeskuksessa 12-13.6.2004 pidettävän sukukokouksen suunnittelutyöryhmän vastuuhenkilöksi nimettiin Kaarina Laitinen Rautalammilta.

Vuoden 2004 sukukokouksen yhteydessä Rautalammin Vesterilänkylälle, Kerkonkoski–Suonenjoki-maantien tuntumaan paljastettavan suvun muistomerkin on lupautunut tekemään sukuseuran jäsen kivimies Veikko Korhonen Viitasaarelta. Hän on etsinyt luonnonkiven lähimaastosta

ja alkanut työstää sitä.

Sukuneuvostossa on keskusteltu sukututkimuksesta ja suvun eri haarojan sukupuiden valmistamisesta, joita seuran jäsenet toivovat. Suunnitteilla on keraamiselle alustalle laadittava perhekohtainen sukupuu. Idean esitti Kaarina Laitinen Rautalammilta.

Myös laajemmasta graafiseen muotoon laadittavasta sukupuusta on keskusteltu. Sen laatimisesta vastaavat seuran sukututkijat Hannu ja Ilkka Korhonen. Heidän esityksestään tullaan julkaisemaan Wanha Tuomas -lehdessä palsta nimikkeellä ”Miten sukututkimus edistyy”.

Suvun jäseniltä toivotaan sukuselvityksiä tai muisteloita oman suvun piiristä. Aineiston voi toimittaa sihteerille vuoden 2003 aikana. Sukuneuvosto julkaisee parhaan työn Rautalammin sukukokouksessa.

Sukuseuran uudet, vahvistetut säännöt tallennetaan myös nettisivulle.

Wanha Tuomas -lehden päätoimittajaksi nimettiin Minna Vanhamäki

Vimpelistä. Hän hoitaa toimitustyön yhdessä tamperelaisen Sini-Marja Korhosen kanssa. Hannu Korhonen hoitaa lehden taiton ja painatuksen.

Päätoimittaja Minna Vahamäen yhteystiedot: Rantatalontie 45, 62800 Vimpeli, 040 565 1620, minna.vanhamaki@vimpeli.net.

Vihta-Paavon runot ja laulut -kirjaa ja Vihta-Paavon vaiheita on esitetty Runon ja laulun Rautalampi -tilaisuudessa sekä Vestäjien järjestämässä Vihta-Paavo runo- ja lauluillassa Victor Barsokevitsch valokuvakeskuksessa Kuopiossa.

Kanttori Paavo Korhonen Joensuuista on hakenut vuonna 1702 ilmestyneestä Yxi Tarpeellinen Nuottikirja -teoksesta sävelmät Vihta-Paavon virsiin, joita hän on esittänyt, ja tulee esittämään seuran kokouksessa v. 2004 Rautalammilla.

Toivotan kaikille seuran jäsenille onnellista vuotta 2003. Tapaamisiin Rautalammilla Törmälässä kesällä 2004

Ritva Tikkanen
sukuseuran sihteeri

Haluan liittyä Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseura ry:n jäseneksi. Merkitkää minut jäsenluetteloon, jotta saan sukuseuran lehden Vanhan Tuomaan.

Olen maksanut vuosijäsenmaksun 10 • vuodelle 2003
ainaisjäsenmaksun 150 •

sukuseuran tilille 551000-213092 Vesannon osuuspankkiin.

Olen sukuseuran jäsen, mutta **osoitteeni on muuttunut.**

Nimi: _____

Osoite: _____

Vanha osoite
(vain jäsenet): _____

